

боти съвсѣмъ различни, работи кои-то сѣ длѣжни да не знахтъ никога.

Има нѣкои люди, кои-то на сѣка дума на приказки-тъ си пытатъ да ли ги сѣдушатъ, да ли разумѣватъ шо-то думатъ: нишо друго нѣма по лошо отъ това; трѣба да свършваме какво-то ще кажемъ, и ако челоуѣка-тъ кому-то приказваме не е чулъ или не разумѣлъ шо-то рѣкохме, трѣба да повтѣримъ со сладость безъ да ся ядосваме.

До брѣнравіе-то иска, кога идемъ въ сѣдружество да не искаме да ся научаваме, за какво сѣ приказвали; и ако не можемъ да ся разговарямы, защо то не знаемъ за какво приказватъ, трѣба да попытаме тѣй честно да ни го истѣлкуватъ, шо-то да не злоугодимъ на сѣдружество-то. Често дѣца-та накарватъ онія кои-то приказватъ да повтѣрятъ, това е безумство сѣдружено со здонравіе, и отъ кое-то трѣба да ги отучваме.

Простено е да истѣлкуваме на оногова кой-то влѣзе въ сѣдружество-то за какво ся приказва.

Грубость непрѣстена е, кога-то нѣкой прѣказва да му думае: това не е истина, ты лжешъ, ты не знаешъ шо думаешъ. Тія думи не сѣ приличны на единъ челоуѣкъ добръ отхраненъ. Трѣба, кога-то отврѣщаме нѣкому, сѣкога да избираме образованны думи: можемъ, на примѣръ, да рѣчемъ на единъ челоуѣкъ: Господине, позволете ми да ви кажѣ че сте ся сбѣркалъ, и че ся вѣхъ злѣ излѣгали, и проч.

Не трѣба да си казваме мнѣніе-то въ сѣдружество-то, освѣнъ кога-то нѣхъ помолѣхтъ. Ако това мнѣніе е прѣотивно, трѣба да млѣкнемъ и да ся не инатимъ че е така; ако го намѣрѣхтъ че е право, точно и умно, трѣба да го подтѣврдимъ; но да отвѣгчуваме ината-тъ.